

Aegidius

časopis farnosti svatého Jiljí

pro Jirkov a okolí, říjen 2007 (č.44)

Říjen - měsíc růžence

Svátky v říjnu:

- 1.10. Svatá Terezie od Dítěte Ježíše
- 2.10. Svatí andělé strážní
- 4.10. Svatý František z Assisi
- 7.10. Panna Maria Růžencová
- 15.10. Svatá Terezie od Ježíše
- 16.10. Svatá Hedvika, svatá Markéta Marie Alacoque
- 18.10. Svatý Lukáš, evangelista
- 28.10. Svatí Šimon a Juda, apoštolové
- 29.10. Blahoslavená Restituta Káfková

Svatý Lukáš
Děkanství Jirkov

Pozvánky na říjen:

* V sobotu 6.10. bude na **Květnově** vikariátní pouť.

Růženec začíná v 10.00 hod., mše v 10.30 hod. Autobus pojede jako obvykle od Pohřební služby (školy) v 9.15, z Chomutova od divadla v 9.25 hodin. Vrací se ve 12.00 hodin.

* Výuka **náboženství** je na faře vždy ve středu od 15.00 hodin. **Povinnost** křesťansky vychovávat děti slíbili u jejich křtu rodiče a kmoťří! Součástí výchovy je i přihlášení na výuku náboženství!!!!

* **Diecézní setkání mládeže v Teplicích** s otcem biskupem Pavlem se koná v sobotu 13. října. Mládež z Jirkova a okolí pojede s P.Miroslavem vlakem, odjezd vlaku je v 8:15 hodin z Jirkov– zastávka. Sraz pro ty, kteří chtějí jít z fary je do 7:45 na faře, pak se odchází! S sebou svačinu a kapesné. Jízdné je sponzorováno. Návrat v 18:23 hodin na Jirkov-zastávka.

* V neděli 14.10. bude mše v **Sušanech** v 14.00 hodin.

* V neděli 28.10. bude mše v **Boleboři** v 15.00 hodin.

** věci do charity přinášejte až po domluvě na tel. 474659460

Stalo se v září:

Křty: Eduard Hönig, Nataša Cvoreňová,

Vanesa Anna
Kanalášová

Pohřby: Mária

Tomčániová,
Nataša Olahová

Svatba: Radek

Anton a Irena
Ciepluchová

„Můj Ježíši, milosrdenství ...“

Zemřel R.D. Oldřich Vinduška, litvínovský děkan a osobní arciděkan

Narodil se 4.1.1918 v Mlýnci (okr. Jičín). Po studii v pražském Arcibiskupském gymnáziu nastoupil do Kněžského semináře v Litoměřicích, během války však byli studenti přesunuti do Prahy. Kněžské svěcení přijal v Praze 28.6.1942 z rukou biskupa Eltschknera. Po uklidnění válečných udá-

lostí byl 1.10.1945 ustanoven kaplanem v Lounech a pověřen správou Bečova, Břvan, a Rané. Od 1.9.1946 do 1.2.1947 administroval i farnost Blažim. Do Litvínova přichází jako administrá-

tor 1.3.1951. Zároveň přijímá i správu okolních farností Č.Jiřetína, Flájí, Klínů, Mikulova a Moldavy. Od 12.8.1953 načas přibírá Horní a Dolní Jiřetín a od 3.12.1956 také Malý Háj, Brandov, Horu Sváté Kateřiny a Novou Ves v Horách. Od 8.11.1977 se stává sekretářem mosteckého vikáře a 1.4.1981 je za vikáře také ustanoven. Pro svou službu byl 28.6.2002 jmenován osobním arciděkanem. Na zasloužený odpočinek odchází 31.7.2007.

Posilován svátostmi Církve zemřel v úterý 25. září 2007 v litoměřickém Hospici svatého Štěpána. Rozloučili jsme se s ním v úterý 2. října 2007 v děkanském kostele svatého Michaela archanděla v Litvínově. Poté byl pochován na hřbitově v Litvínově, kde bude očekávat den vzkříšení.

5. biskup litoměřický - církevní kníže **Mořic Adolf Karel ze Sachsen-Zeitz**

Z vedlejší větve luteránského rodu saských Wettinů se 1. prosince 1702 ve městě Neustadt an den Orla narodil Mořic Adolf Karel. Po smrti otce (Bedřicha Augusta) v roce 1713 se jeho poručníkem se stal strýc Christian August, vysoký katolický hodnostář kardinál a arcibiskup v Ostrihomi. Mladého Mořice dal proto na výchovu do katolického kláštera. Dne 22. března 1716 složil Mořic Adolf vyznání víry, **stal se katolíkem** a začal studovat teologii.

V Řezně přijal 12. června 1718 tonsuru a další nižší svěcení. Roku 1719 byl již kanovníkem v Kolíně nad Rýnem, roku 1722 kanovníkem v Osnabrückeru a 12. června 1722 se stal proboštem v Altöttingu. Kněžské svěcení přijal z rukou apoštolského nuncia v Drážďanech. Tentýž rok byl Mořic Adolf ustanoven děkanem u sv. Gereona v Kolíně nad Rýnem; žil však převážně v Drážďanech. Již 26. července 1730 ho papež Klement XII. jmenoval **titulárním arcibiskupem** pharsalským. Konsekrován byl v Praze. Ve stejném roce vstoupil Mořic do řádu Maltéžských rytířů (O. Melit.) s titulem říšského knížete. Když 26. září 1731 zemřel královehradecký biskup Václav Fr. Košínský z Košínu, jmenoval císař Karel VI. novým **královehradeckým biskupem** již 8. října právě Mořice; papežem byl potvrzen 3. března 1732. Mořic nastoupil 3. června 1733, ale ihned požádal o přeložení do Litoměřic.

Nový **litoměřický biskup** Mořic vévoda ze Sachsen-Zeitz, O.Melit. postupně vybudoval vlastní dvůr, v rezidenci zřídil **galerii s 232 obrazy**, z nichž 155 bylo jeho osobním majetkem, ostatních 77 obrazů pak patřilo biskupství. Mořic vedl nákladný život, liboval si v okázalosti a přepychu, což nakonec vedlo k jeho velkému zadlužení. Přestože byl na něj uvalen konkurz, jmenovala ho roku 1748 císařovna Marie Terezie kanovníkem v Eichstädttu; odtud mu pak plynuly poměrně vysoké zisky.

Kláster a kostel Alžbětinek - Kadaň

V Litoměřicích se příliš mnoho nezdržoval, protože velice často cestoval po střední Evropě. V diecézi ho zastupovali postupně čtyři generální vikáři.

Biskup byl typický autokrat; zasahoval do usnesení církevního soudu a s litoměřickou kapitulou vedl řadu sporů. Zasloužil se však o založení **prvního semináře v Litoměřicích** (1733).

Biskup si získal zásluhy i v organizování a podpoře **lidových misí**, které většinou vykonávali jezuité. Rovněž souhlasil se založením nového kláštera **řádu servitů** v Konojedech u Úštěku. Za jeho biskupského období byl v Kadani v roce 1746 založen ženský **klášter alžbětinek** a v roce 1750 v Mělníku nový **kapucínský klášter**. Mořic se též rozhodl vybudovat i vlastní letní sídlo v blízkých Třebouticích, jehož realizátorem se stal věhlasný O. Broggio.

Biskup, tolik lpějící na **barokní nádheře**, nezapomínal ani na kapitolu. Dosáhl například souhlasu papeže Benedikta XIV., aby kanovník-senior a děkan kapituly obdrželi pontifikálie. Členové kapituly získali též právo nosit fialový plášť („cappa magna“) a náprsní kříž na počest Panny Marie (pectoral).

Za jeho vlády zažila litoměřická diecéze i **válečné události** - saský vpád do Čech roku 1741, francouzský roku 1742 a dva pruské roky 1744 a 1756. Mořic byl odpůrcem pruského krále Fridricha II. Velikého, a proto se aktivně účastnil řady složitých diplomatických jednání na obranu Rakouska a Saska proti pruské rozpínavosti. Když pruský král vtrhl do Čech, cítil se Mořic v tak akutním nebezpečí, že se rozhodl i se svým dvorem Litoměřice opustit. Podle pokynů císařovny se uchýlil na křižovnické proboštvství sv. Hypolita v Hradišti u Znojma. Zde r. 1759 těžce onemocněl a 20. června téhož roku zemřel; je zde též pochován. Po jeho smrti vyšlo najevo **vysoké zadlužení** jak osobní, tak biskupství litoměřického. Na vzniklý dlouhodobý spor ohledně vyrovnání litoměřické biskupství velmi těžce dopadlo.

Mořic Adolf Karel, vévoda ze Sachsen-Zeitz, O. Melit., byl v dějinách litoměřického biskupství jediným, který vedle vlastního biskupského úřadu získal i hodnost titulárního arcibiskupa.

CHODIT PO DVOU NOHÁCH

Úvahy o dominikánském charismatu.

Tento podtitul prozrazuje, že nejde ani o turistiku, ani o ortopedii, ale o duchovní cestu, na které nás doprovázejí sv. Dominik a sv. Kateřina Sienská.

Když bylo Kateřině asi 18 let, brzy poté, co složila sliby jako dominikánská mantelata, trávila po dobu asi tři let většinu času uzavřená ve své komůrce v domě rodičů v Sieně. Bylo to období mnoha milostí a mystických zkušeností. Doba, kdy si vypěstovala hluboký vztah láskyplné intimity s Bohem. Postupně si však uvědomovala, že má-li zůstat věrná svému dominikánskému povolání, měla by opustit svou samotou a aktivněji sloužit druhým. Nejdřív se jí moc nechtělo, protože se bála, že ztratí Boží blízkost. Svou obavu přednesla v modlitbě Bohu a dostala odpověď: „Pamatuj, že jsem ustanovil dvě přikázání lásky: lásky ke mně a lásky k tvému bližnímu... a to, co po tobě chci, abys nyní naplňovala, vyplývá ze spravedlnosti těchto dvou přikázání. Mou cestou musíš kráčet po dvou nohách.“ Kateřina tedy kráčela Boží cestou po dvou nohách lásky k Bohu a lásky k bližnímu, jak to před ní dělali Ježíš a Dominik, a jak to máme dělat i my dnes.

V dominikánské terminologii můžeme výraz „chodit pěšky“ nebo „chodit po dvou nohách“ chápat i tak, že v nás láska k Bohu a k bližním rozněcuje touhu

KÁZAT EVANGELIUM.

K výrazu „kázání evangelia“ bychom mohli najít mnoho synonym, např. říkat pravdu, hlásat Boží slovo, přinášet radostnou zprávu, podporovat evangelní hodnoty, zvěstovat příchod Božího království ... Možná mnohým z nás bude některé z těchto označení připadat bližší než fráze „kázání evangelia“. Podstatné je ale to, že Boží slovo nám bylo svěřeno pro druhé. Každý z nás to bude dělat svým vlastním způsobem, jak nejlépe umíme. Ať už jsme mladí nebo staří, zdraví nebo nemocní, protože to není otázka velké energie nebo neúnavné fyzické mobility. Kázání se také nekoná pouze slovy. Jak víme, nejlepším kázáním je někdy soustředěné tiché naslouchání nebo skutek lásky. Všimněme si některých rysů „chození pěšky“.

P r o s t o t a – Chození pěšky vypovídá předně o určité prostotě a odpoutanosti. Učedníci Pána Ježíše měli cestovat nalahko (Lk 10). Všichni víme, jak zavazadlo dokáže při cestování překážet. A jak je čím dál těžší. – Jaké hmotné statky nám překážejí? Co bychom měli my ve svém životě opustit, aby se Boží království plněji uskutečnilo v našem životě a tím i v životě našich bližních?

P ř í s t u p n o s t – Cestovat pěšky, znamená být přístupný pro druhé. Můžeme se tak setkávat s lidmi tam, kde jsou. Dominika, který chodil pěšky, nemáme však pouze napodobovat, ale být nablízku a být dostupní druhým. Možná bychom se čas od času měli sami sebe zeptat, jaké bariéry, které druhým zabraňují se k nám dostat, jsme si kolem sebe nastavěli.

Orel je občanské sdružení, křesťanská sportovní organizace. Prioritou činnosti Orla je především podpora **sportu pro všechny**.

Cílem Orla **výchova** mladých lidí a dětí prostřednictvím sportovních a ostatních aktivit. Cílem Orla není vychovávat mistry světa, našim cílem je věnovat se sportu, který podporuje kladné vlastnosti člověka - sportu, který je férový, ohlíží se na soupeře i spoluhráče. Orel chce dávat sportu smysl. V tom mu pomáhají pevné základy, které mu poskytují křesťanské hodnoty a celá historie jeho činnosti. Celou svojí činnosti chce Orel dávat sportu smysl.

Orel má v současné době **17 000 členů**, kteří jsou členy téměř 250 jednot. Orel působí na celém území České republiky v 23 župách. V naší litoměřické diecézi najdeme dvě župy - na území libereckého kraje je to župa svaté Zdislavy (má 9 jednot) a na území ústeckého kraje je to župa Trochtova (2).

Kromě sportu se Orel věnuje také kultuře. Činnost Orla je založena na křesťanských hodnotách. Orel má za sebou více než 90-letou tradici. Během historie byl několikrát zrušen a znovu obnoven. Členy Orla byli například i parašutisté, kteří podnikli atentát na Heydricha. Více informací najdete na www.orel.cz

Orelské dny na Svatém Hostýně

Farní pout' do Staré Boleslavi

se konala v den slavnosti svatého Václava, knížete českého a mučedníka. Na cestu se nás vydalo 23 poutníků z Jirkova a Chomutova. Stará Boleslav je

Poutníci staroboleslavští v dešti před kaplí blahoslaveného Podivena

místo, kde vznikala česká historie i křesťanská víra, především mariánský kult. V poměrně malém městečku (dnes spojeno s Brandýsem n.L.) existují čtyři kostely (z původních šesti!) a všechny mají svůj velký význam. Jsou to přemyslovský knížecí kostel svatého Klimenta, bazilika svatého Václava (nad místem vraždy sv. Václava) s kryptou sv. Kosmy a Damiána, poutní kostel Panny Marie - Palladia (záštity) země české a kaple blahoslaveného Podivena, družiníka knížete Václava, zabitého ve stejný den (28.9.). My jsme se nejprve účastnili mše svaté na Mariánském náměstí, kde byla po mši vystavena lebka

Kostel Panny Marie

svatého Václava. Poté jsme navštívili mariánský chrám, kde jsme uctili nejstarší mariánský obraz u nás (podle legendy ho dostal sám Václav od svaté Ludmily, své babičky, která jej obdržela při svém křtu od biskupa Metoděje).

Následně byla prohlídka krypty v kostele svatého Václava, kde byl původně kostelík, u kterého byl Václav zákeřně zabit. Dnes zde byla uložena k uctění lebka svatého Václava a vedle ní drželi čestnou stráž vojáci Hradní stráže. Ti potom, po skončení poutě, odváželi za velkých poct v prezidentském voze svatováclavské ostatky do katedrály sv. Víta do Prahy.

Pout' nás obohatila v tom, že jsme si uvědomili obtíže, se kterými se prosazuje každé dobro, ať v době Václavově, či v době dnešní. K modlitbám za naše státní představitele a český lid, jsme přidali i oběť mokra a zimy tohoto dne. Nakonec však dobro zvítězí. Bratro-

vrah Boleslav litoval svého činu a koruna knížecí není nazvána Boleslavovou, nýbrž s v a t o v á c l a v s k o u .

P.Mirek

Pout' ke cti svatého Václava - patrona farnosti - se konala rovněž v Strupčicích.

Co to je růženec?

Modlitba růžence v sobě obsahuje stále se opakující volání po Mariině přimluvě; zahrnuje v sobě všechnu bídu doléhající na člověka a obsahuje rozjímání a přemítání o jejím životě, který byl naplněný Bohem. Toto rozjímání je zaměřeno na život Kristův.

Je k tomu ale potřeba šňůrky s růžencovými zrnky? A nejsou zde slova zbytečná? A růženec je modlitba pro ty (či pro ty chvíle,) které by "rušilo" absolutní ticho. Slova zdrávasu se stávají jakýmsi řečištěm, kterým plyne proud myšlenek, stávají se pomůckou k lepšímu soustředění. Jsou jako břeh, na který naše prchavé myšlenky narážejí a vracejí se zpět do řečiště. Šňůra růžence a její zrnka jsou k tomu, aby nás vedly. (Naše víra, str. 233-234)

Vznik růžence:

Modlitba růžence má svůj kořen v modlitbě biblických žalmů. Křesťané hned od počátku přejali žalmy jako podklad pro svou modlitbu. V žalmech totiž každý člověk snadno poznává Boha, jako svého nejvyššího dobrodince a spasitele, ke kterému je možno se obracet s díky a od něhož se může s důvěrou žádat milost, pomoc, milosrdenství a odpuštění hříchů.

Zvláště poustevníci a řeholníci se hojně modlili žalmy. V jejich společenství se každý zavázal alespoň jednou týdně pomodlit se nad všemi 150-ti žalmy. Časem se vžilo, že se ke každému žalmu přidávalo jedno tajemství z Ježíšova života. Tak vznikl soubor 150-ti tajemství k jednotlivým žalmům. Protože ale někteří bratři neuměli číst, vyvinul se časem zvyk modlit se místo 150-ti žalmů 150 "otčenášů" a "zdrávasů". Tato modlitba se prokládala velebením Nejsvětější Trojice ve zvolání: "Sláva Otci...". Později se počet tajemství snížil na patnáct, takže bylo možné se je naučit nazpaměť. Papež Jan Pavel II. v novodobé historii církve přidal ještě čtvrtou pěticí: tzv. Tajemství světla, události z kazatelského období Ježíšova života. Růženec lidem připomíná nejvýznamnější Boží činy.

Mariiny vzpomínky

Maria žije s očima upřenýma na Krista a každé jeho slovo je pro ni pokladem: „**Maria to všechno uchovávala v srdci a rozvažovala o tom**“ (Lk 2,19; srov. 2,51). Vzpomínky na Ježíše, pevně vtištěné do jejího ducha, ji provázely za všech okolností, když ve své mysli znovu prožívala rozličné okamžiky svého života po Synově boku.

Růženec by neměl být samoučelnou modlitbou, ale modlitbou, která křesťana učí, podněcuje a pomáhá se otevřít Bohu - a jen na Něm založit osobní život a naději.

Připravil P.Mirek

Jak se modlit růženec?

Růženec začíná vyznáním víry: Věřím v Boha.

Následuje Otče náš, pak třikrát Zdrávas Maria, po jménu Ježíš se postupně vkládají slova: - v kterého věříme / - v kterého doufáme / - kterého milujeme Sláva Otci.

Jednotlivé desátky se skládají z modlitby **Otče náš**, **deseti zdrávasů** a chvalozpěvu **Sláva Otci**. Po jménu Ježíš se přidávají růžencová **tajemství**:

IV. SLAVNÝ RŮŽENEC

1. Který z mrtvých vstal.
2. Který na nebe vstoupil.
3. Který Ducha svatého seslal.
4. Který Tě, Panno, do nebe vzal.
5. Který tě v nebi korunoval.

I. RADOSTNÝ RŮŽENEC

1. Kterého jsi z Ducha svatého počala.
2. S kterým jsi Alžbětu navštívila.
3. Kterého jsi v Betlémě porodila.
4. Kterého jsi v chrámě obětovala.
5. Kterého jsi v chrámě našla.

III. BOLESTNÝ RŮŽENEC

1. Který se pro nás krví potil.
2. Který byl pro nás bičován.
3. Který byl pro nás trním korunován.
4. Který pro nás nesl těžký kříž.
5. Který byl pro nás ukřižován.

II. RŮŽENEC SVĚTLA

1. Který byl pokřtěn v Jordánu.
2. Který zjevil v Káně svou Božskou moc.
3. Který hlásal Boží království a vyzýval k pokání.
4. Který na Hoře proměnění zjevil svou slávu.
5. Který ustanovil eucharistii.

Zdrávas Královno

Oroduj za nás, Královno posvátného růžence, aby nám Kristus dal účast na svých zaslíbeních.

Modleme se :

Bože, tvůj jednorozený Syn nám svým životem, smrtí a zmrtvýchvstáním získal věčnou spásu. Dej nám, prosíme, když v posvátném růženci blahoslavené Panny Marie o těchto tajemstvích rozjímáme, ať také podle nich žijeme a dosáhneme toho, co slibují; skrze Krista, našeho Pána. - Amen.

PATRONOVÉ ČESKÉ ZEMĚ (5.)

Od r. 2002 dle ustanovení krajského zastupitelstva patronka celého Libereckého kraje.

SVATÁ ZDISLAVA - PATRONKA LITOMĚŘICKÉ DIECÉZE

Svatá Zdislava se narodila v **Křižanově** někdy po roce 1220. Její rodiče byli značně zámožní, vzdělaní a velmi zbožní. Pan Přibyslav "byl zevně rytířem, v nitru však mnichem". Paní Sybila přišla do Čech v průvodu Kunhuty, dcery Filipa Švábského, nevěsty budoucího krále Václava I. Pocházela ze Středomoří, z království obojí Sicílie. Podporovala například dominikánský klášter rozjímavých sester v Brně, založený roku 1239 a zvláště si oblíbila klášter Žďárský, jemuž věnovala vzácně vypracovanou bibli. Když paní Sybila ovdověla potřetí, usadila se ve Žďáře. Přidružila se k ní její dcera paní Eufemie, rovněž vdova, a se služebnou Leogardou žily všechny po způsobu poustevnic v malých domcích vedle cisterciáckého kláštera.

Zdislava se provdala mladičká, bylo jí asi něco přes patnáct let, za **Havla z rodu Markvarticů**, pána na hradě **Lemberku** v severních Čechách. Po svatbě na Křižanově se tedy přestěhovala do pohraničních hvozdů **severních Čech**.

Zdislava žila na hradě Lemberku v severních Čechách jako hradní paní a svěřice. Její život nebyl rozdvojen, jak tomu bohužel u mnoha křesťanů bývá, na část náboženskou a světskou, ale byl vpravdě křesťansky integrován živou vírou, nadějí a láskou. Na hradě bývalo rušno, ale v jejím nitru byl vždy klid, pramenící z Boží milosti. Plnila všechny společenské povinnosti svého stavu a pečlivě se přitom starala o svou rodinu. Narodily se jí čtyři děti Havel, Markéta, Jaroslav a Zdislav. **Havel** zastával vysoký úřad na královském dvoře. **Markéta** se provdala za rytíře Jiljího z Lípy. **Jaroslav** hájil svůj kraj proti útokům cizinců v braniborské době. **Zdislav** se jí narodil v pozdním věku a byl pražským purkrabím a velmožem krále Václava II

Zdislava byla paní, byla šlechtična, měla moc a vliv, měla majetek - ale ona to všechno dala stranou a postavila na první místo ve svém životě Pána Boha. Své bohatství dala do služby Bohu skrze své bratry a sestry. A to je veliké poselství.

Tato mladá paní (je to asi věkem **nejmladší svěřice našich dějin**) nám ukázala vzor: uskutečňovat ve svém životě evangelium. To je světlo, které Zdislava vyzařuje. Je to tak úžasně moderní, současné! Tato naše svěřice je vtělenou evangelizací. Ona evangelium nejen poslouchala, ale **ona ho žila**.

A to nikoli uzavřena v klášteře, ale žila ho **ve své rodině** a v tom **světě**, který ji obklopoval. Víra nebyla jen její soukromou záležitostí pro její hradní kapli, ale byla to věc pro život. Zdislava vycházela z hradu a žila evangelium všude kolem, kde byli chudí a ubozí. Žila Kristovo slovo: „**Milujte své bližní!**“

„Podle pověstí měla paní Zdislava nejenom krásnou a přívětivou tvář, ale především **krásnou a přívětivou duši**. Ačkoliv zemřela velice mladá, svůj krátký život naplnila dobrými skutky a empatií k bližnímu svému. O jejím dobrodíní se vyprávělo široko daleko v kraji pod Lemberkem“ (*slova hejtmana libereckého kraje*).

Svatá Zdislavo, oroduj za nás a za naše rodiny!

Knihy z jirkovské farní knihovny - k zapůjčení **KNIŽNÍ TIP**

V ERBU LVICE - Kronika o paní Zdislavě.

Alena Vrbová

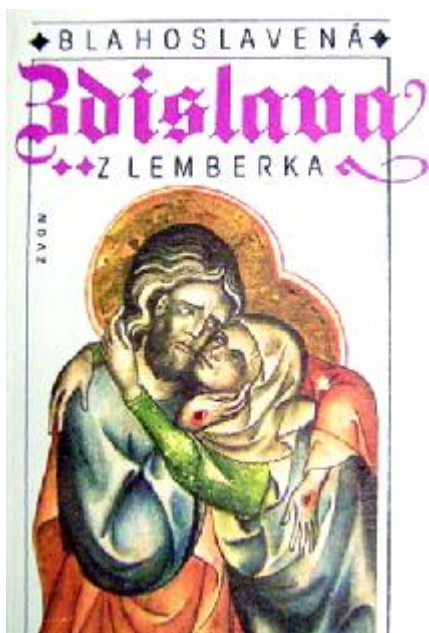

Kniha je napsána bohatým, barvitým jazykem, který svědčí o tom, že autorka je nejen prozaička, ale i básnička. A. Vrbová je doktorka medicíny a filozofie, původním vzděláním literární historička, mnohaletým zaměstnáním lázeňská lékařka, dlouholetá primárka v Mariánských Lázních. V jedné rozhlasové relaci se vyznává ze svého přesvědčení, že je nejen dávným potomkem rodu Zdislavina, ale spřízněna i skrze orientaci a touhu pomáhat především nemocným a různě postiženým.

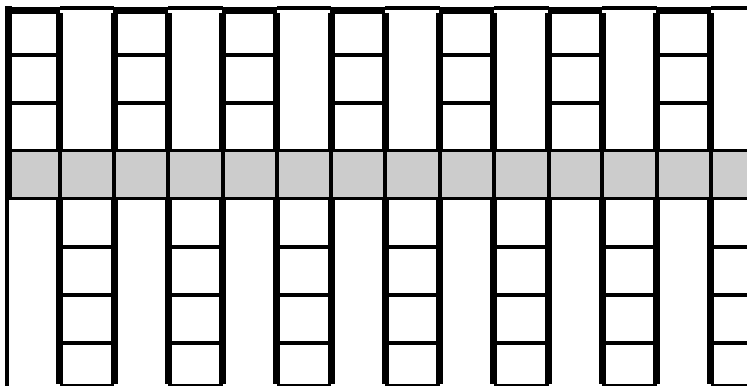
Svůj román uvádí citací z Dalimilovy kroniky: „Pět mrtvých vzkřiesila, mnoho slepých prosvietila, chromých a malomocných mnoho uzdravila, nad jinými pracnými velké pomoci činila..“

Román Aleny Vrbové je velice čtivý, ale kdo má zájem poznat historickou skutečnost i dobu, ve které naše světice žila, má možnost začít se do knihy Zdeňka Kalisty „**BLAHOSLAVENÁ ZDISLAVA Z LEMBERKA**“. **Zdeňk Kalista** je totiž vynikající historik, básník, prozaik, literární kritik ...

Kniha je rovněž v naší farní knihovně.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14

Tajenka: italský
světec, patron eko-
logie

1. kopie	8. Antonín (slov.)
2. příkrývka ciboria	9. Gottwaldov
3. destička na kalich	10. mužský hlas
4. nájezdník	11. Dánové
5. herec (Oldřich)	12. mešní „šála“
6. Fanouš	13. tváře

NÁPOVĚDA: velum, pala,
Tatar, Fanda, Zlín, štola

Autor: Jana Jermilová

TEST: SVATÍ MĚSÍCE ŘÍJNA!

- Syřan, evangelista, popsal události Kristova narození v Betlémě**
(18.10.) A) Jan B) Marek C) Lukáš D) Bartoloměj
- Španělka, reformátorka karmelitského řádu, mystička**
(15.10.) A) Terezie z Avilly B) Kateřina ze Sieny C) Klára z Assisi
- Ital, syn obchodníka, kázal před sultánem, založil „Františkány“**
(4.10.) A) František z Pauly B) Bruno C) František z Assisi D) Diviš
- Bavorka, provdána do Slezska, po smrti manžela vstoupila do kláštera**
(16.10.círk.,17.10.) A) Anežka B) Alžběta C) Hedvika D) Terezie

Poznáš postavy Nového Zákona? Who is who?

Byl to farizeus, jeden z mála náboženských vůdců, kteří uvěřili v Ježíše. Člen židovské velerady—Synedria. Přitahoval jej Ježíšův charakter a jeho zázraky, svazoval ho však strach a neměl odvahu se veřejně přiznat, že je Ježíšovým následovníkem. Spolu s Josefem z Arimatie pohřbil Ježíše...

Laické sdružení svatého Dominika v Jirkově

Občanské sdružení Rodina sv. Zdislavy

nám představuje koordinátorka sdružení O.Z.Michutová.

V současné době plné spěchu, honby za úspěchem, výkonem, majetkem, konzumem a zábavou, je velmi nsnadné udržet si svůj směr cesty. Být si vědomi svých hodnot. **Pěstounské rodiny** sdružené v občanském sdružení Rodina sv. Zdislavy, jsou příkladem toho, že si lze zvolit svou vlastní cestu, i když nelehkou a mnohými nedostatečně pochopenou. Důkazem toho, že takových rodin ve sdružení stále přibývá, jsou tři vybudované nové domy s mámou a tátou. Dále se k nám přidaly dvě rodiny, které bydlí ve vlastních domech. Sedm rodin celkem s čtyřiceti sedmi dětmi jsou příkladem dobrého společenství a potvrzením, že ve sdružení může být realizován tzv. partnerský princip spolupráce odborníků s rodinami.

Nesmírně důležitou součástí naší práce s pěstounskými rodinami je **odborná péče**. Vyhledáváme vhodné zájemce a připravujeme je na tuto velmi náročnou formu rodičovství. Do pěstounských rodin přicházejí děti, kterým bylo vážně ubližováno ve vlastních rodinách a to tak, že byly ohroženy nejen ve výchově, ale také na zdraví i na životě. Opoždění se v našich rodinách vyrovnává, děti se rozvíjejí citově, ubývá problémů v jejich chování a postupně si vytvářejí vztahy k pěstounům i k jejich dětem.

Dlouhodobá systematická činnost sdružení by nebyla možná bez pomoci zvenčí. Děkujeme proto všem přátelům, příznivcům a dárcům, jejichž pomoc je pro sdružení velkou oporou.

Jan Pavel II - „Dítě je budoucnost, která je již přítomna mezi námi.“

Víkendová setkání pěstounských rodin skýtají program nejen pro rodiče. Děti jsou dle věku rozděleny do skupin, kde pod vedením studentek psychologie absolvují tematicky zaměřený program sociálně-psychologických her. Cílem práce je jednak rozvoj osobní identity (sebepojetí, sebevědomí, slovní projev, soustředění, uvolnění...), jednak skupinové identity a vztahů (soudržnost, komunikace, vzájemná ohleduplnost...)

připravila s.Zdislava, více na www.rodina-zdislavy.cz

Ervěnice, německy **Seestadt**, ležely 7,5 km SV od Jirkova v nadmořské výšce 252 m. V roce 1960 byly převedeny do okresu Most, ale to již byla od konce 50. let větší část obce zaniklá a jen zbytek se stal součástí Komořan. Takže celými svými dějinami byly svázány s okresem Chomutov a také většina jejich obyvatel se přestěhovala do nově vybudované části **Jirkova - Nových Ervěnic**. Ervěnice vznikly splynutím **dvou osad**, ležících na břehu tzv. Komořanského jezera, označeného Balbínem v 17. století za největší jezero v Českém království! Jedna z osad, pozdější Fischergasse-Rybářská ulice měla **právo rybolovu v jezeře**. Německý název Seestadt - městečko u jezera - se vyskytuje až od 16. století. Dříve to bylo jen See a ze zdejší tvrze pocházel rytířský rod ze See, latinsky de Lacu. Roku 1392 je zmiňován **pán ze Zee alias de Erwenicz**.

Ervěnice, ta druhá, od jezera vzdálenější osada, byla pravděpodobně kolonizační akcí Načeplukova rodu. Byl zde postaven románský kostelík a zemanské sídlo. Roku 1278 to již byla trhová osada a kolem roku 1300 zde byla vybudována **kruhová tvrz** s valem a palisádovou ohradou. Tvrz stála v prostoru pozdějšího parku.

V držení Ervěnic se pak vystřídali páni z Isenburku (Jezeří), znovu ze See a pak Vilém Zajíc z Hasenburku. Roku 1516 byly Ervěnice povýšeny na město a roku 1568 jim byl udělen Kryštofem z Karlovic znak a pečeť.

Vilém ml. z Lobkovic v roce 1623 získal zámek Jezeří a vytvořil tak **panství Nové Sedlo - Jezeří**, jehož součástí byly Ervěnice až do roku 1850.

Pokračování příště (podle Z.Binterové)

Cítat na říjen:

„Moudrý je muž, který se netrápí tím, co nemá, ale raduje se z toho, co má.“

(Epiktetos)